

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek III Het Boek van de Goddelijke Moeder

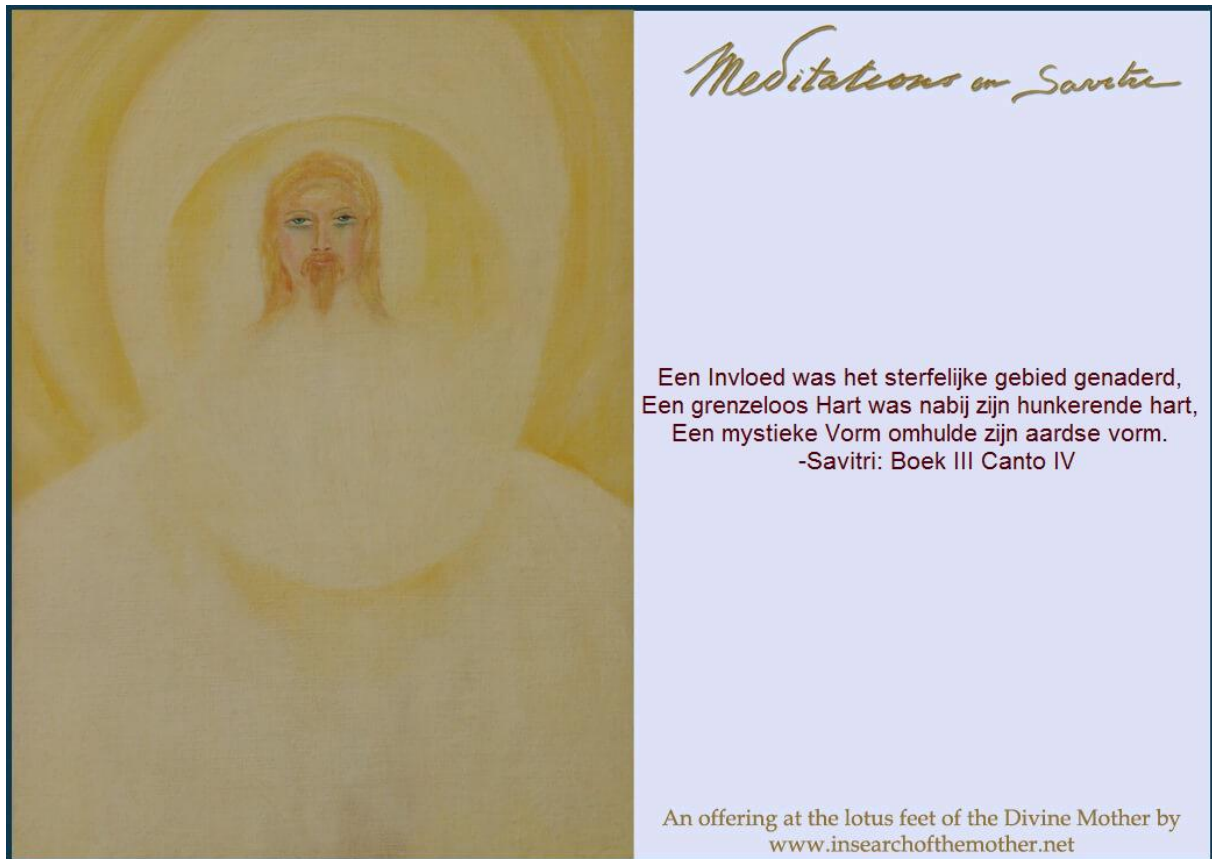
Canto Vier

De Verschijning en de Gift van Genade

Sri Aurobindo

Toen verrees plotseling een geheiligde beroering.

Midden tussen de levenloze stilte van de Leegte
In een eenzaamheid en een immensiteit
Kwam een geluid huiverend als een geliefde voetstap,
Gehoord in de luisterende ruimten van de ziel;
Een aanraking bracht zijn vezels in verwarring met geluk.

Een Invloed was het sterfelijke gebied genaderd,
Een grenzeloos Hart was nabij zijn hunkerende hart,
Een mystieke Vorm omhulde zijn aardse vorm.

Alles brak op haar contact uit stilte's zegel;
Geest en lichaam huiverden vereenzelvigd,
Verbonden in de greep van een onuitgesproken vreugde;
Denkvermogen, ledematen, leven gingen in extase op.

Bedwelmd als door nectar-regen stroomden
Zijn natuur's gepassioneerde uitgestrektheden naar haar toe,
Flitsend met weerlichten, waanzinnig van lumineuze wijn.

Alles was een grenzeloze oceaan, die zich verhief naar de maan.

Een vergoddelijkende stroom had zijn aderen in bezit,
Zijn lichaam's cellen ontwaakten tot geestelijk besef,
Iedere zenuw werd een brandende vezel van vreugde:
Weefsel en vlees hadden deel aan gelukzaligheid.

Aangestoken huiverden de donkere ongepeilde onbewuste spelonken
Met het voorweten van haar verlangde tred
En werden gevuld met flakkerende schuimkoppen en biddende tongen.

Zelfs verloren in sluimering, stom, onbezield,
Beantwoordde juist zijn lichaam aan haar vermogen.

De Ene, die hij aanbad, was nu binnenin hem:

Zuiver als vuur, met etherische lokken, verscheen een machtig Gelaat
En lippen, door onsterfelijke woorden bewogen;
Oogleden, Wijsheid's bladeren, neergelaten over verrukking's bollen.

Als een marmeren monument van overweging scheen
Een voorhoofd, zicht's crypte en uitgestrekt als een oceaan's blik,
Naar de Hemel, twee kalme ogen van grenzeloos denken

Keken in de mensen's en zagen de god, die komen ging.

Een Vorm werd gezien op de drempel Denkvermogen, een Stem
Sprak absoluut en wijs in hart's kamers:

“O Zoon van Sterkte, die schepping's pieken beklimt,
Geen ziel is uw metgezel in het licht:
Alleen staat gij aan de eeuwige deuren.

Wat gij gewonnen hebt, is het uwe, maar vraag niet meer.

O Geest, aspirerend in een onwetend gestel,
O Stem, verrezen uit de Onbewustheid's wereld,
Hoe zult gij spreken voor mensen, wiens harten stom zijn,
Van de halfblinde aarde het ziel's zienervisie's thuis maken
Of de last verlichten van de gevoelloze globe?

Ik ben het Mysterie voorbij het bereik van het denkvermogen,
Ik ben het doel van het zwoegen van de zonnen;
Mijn vuur en lieflijkheid zijn de oorzaak van het leven.

Maar te immens is mijn gevaar en mijn vreugde.

Ontwaak niet de onmetelijke nederdaling,
Spreek niet mijn geheime naam tegen de vijandelijke Tijd;
De mens is te zwak om het gewicht van de Oneindigheid te dragen.

Te vroeg geboren Waarheid kan de onvolmaakte aarde breken.

Laat het alziende Vermogen zich zijn weg uithouwen:
In uw enkele uitgestrekte verwerving heers alleen,
De wereld helpend met uw grootse eenzame dagen.

Ik vraag u niet om uw hart van vuur op te laten gaan
In de Onbeweeglijke's wijde zorgeloze zaligheid,
Afgekeerd van de vruchteloze beweging van de jaren,
De woeste arbeid van de werelden in de steek latend,
Van schepselen afgezonderd, verloren in het Allene.

Hoe zal uw machtige geest berusting verdragen,
Terwijl de Dood nog altijd onoverwonnen is op aarde
En de Tijd een veld is van leed en pijn?

Uw ziel werd geboren om de beladen Kracht te delen;

Gehoorzaam uw natuur en vervul uw lot:
Accepteer de moeilijkheid en het godgelijke gezwoeg,
Leef voor het langzaam stappende alwetende doel.

De Enigma's knoop is gelegd in de menselijke natuur.

Als een weerlicht van de hoogten, die denken en beramen,
De levenslucht doorploegend met vervagende sporen,
Verlangt de mens, als enige ontwaakt in een onbewuste wereld,
Vergeefs om de kosmische droom te veranderen.

Gearriveerd van een of ander half lumineus Onbekende
Is hij een vreemde in uitgestrektheden zonder denkvermogen;
Als een reiziger in zijn vaak wisselende huis,
Midden tussen de tred van vele oneindigheden,
Heeft hij een tent van het leven opgeslagen in de verlaten Ruimte.

Hemel's vaste blik behoudt hen van bovenaf,
In het huis van de Natuur een storende gast,
Een reiziger tussen Denken's onregelmatige kusten,
Een jager op onbekende en mooie Vermogens,
Een nomade van het verre mysterieuze Licht,
In de wijde wegen een kleine vonk van God.

Tegen zijn geest is alles in een ijselijk verbond,
Een Titanische invloed stopt zijn Godwaartse blik.

Rondom hem hongert de meedogenloze Leegte,
De eeuwige Duisternis zoekt hem met haar handen,
Ondoorgrondelijke Energieën drijven en misleiden hem,
Immense onverbiddelijke goden streven hem tegen.

Een inerte Ziel en een slaapwandelende Kracht
Schiepen een wereld, vervreemd van leven en denken;
De Draak van de duistere fundamenten houdt
Onveranderlijk vast aan de wet van Kans en Dood;
Op zijn lange weg door Tijd en Omstandigheid
Wacht de grijs getinte, raadselachtige lagere schaduw-Sfinx,
Haar vreselijke klauwen op het verzwelgende zand,
Hem op, gewapend met het ziel-dodende woord:
Over zijn pad ligt een schemerige kamp van de Nacht.

Zijn dag is een oogwenk in de eeuwigdurende Tijd;

Hij is de prooi van de minuten en de uren.
Belaagd op de aarde en onzeker van de hemel,
Hier ongelukkig en subliem afgedaald,
Een verbinding tussen de halfgod en het beest,
Kent hij zijn eigen grootsheid niet, noch zijn doel;
Hij is vergeten, waarom hij gekomen is en waarvandaan.

Zijn geest en zijn ledematen zijn in oorlog;
Zijn hoogten breken te laag af om de hemelen te bereiken,
Zijn massa is begraven in het dierlijke slijk.

Een vreemde antinomie beheerst zijn natuur.

Een raadsel van tegenstellingen is zijn gebied gemaakt;
Vrijheid vraagt hij, maar hij moet in kluisters leven,
Hij heeft duisternis nodig om enig licht waar te nemen
En behoefte aan verdriet om een beetje zaligheid te voelen;
Hij heeft de dood nodig om een groter leven te vinden.

Alle kanten ziet hij en gaat in op elke vraag;
Hij heeft geen zeker licht, waarbij hij lopen kan;
Zijn leven is een blindeman's spel, verstoppertje;
Hij zoekt zichzelf en rent voor zichzelf weg;
Wanneer hij zichzelf ontmoet, denkt hij, dat het iemand anders is.

Altijd bouwt hij, maar hij vindt geen vaste grond,
Altijd reist hij, maar hij komt nergens aan;
Hij zou de wereld leiden, zichzelf kan hij niet leiden;
Hij zou zijn ziel redden, zijn leven kan hij niet redden.

Het licht, dat zijn ziel gebracht had, heeft zijn denkvermogen verloren;
Alles, wat hij geleerd heeft, is weldra weer in twijfel;
Een zon lijkt voor hem de schaduw van zijn gedachten,
Dan is alles weer schaduw en niets waar:
Onwetend van wat hij doet of waarheen hij zich richt,
Verzint hij tekens van het Ware in Onwetendheid.

Hij heeft zijn sterfelijke dwalen vastgehaakt aan Waarheid's ster.

Wijsheid trekt hem aan met haar lumineuze maskers,
Maar nooit heeft hij het gezicht erachter gezien:
Een reusachtige Onwetendheid omgeeft zijn kennis.

Aangewezen om het kosmische mysterie te ontmoeten
In het stomme beeld van een materiële wereld,
Zijn paspoort van toegang vals en zijn personage,
Is hij gedwongen te zijn, wat hij niet is;
Hij gehoorzaamt het Onbewuste, waar hij over kwam heersen
En zinkt in de Materie om zijn ziel te vervullen.

Uit haar lagere gedreven vormen ontwaakt,
Gaf de Aarde-Moeder hem haar krachten in handen
En pijnlijk waakt hij over de zware last;
Zijn denkvermogen is een verdwaalde toortsdrager op haar wegen.

De adem verlichtend tot denken en het plasma tot voelen,
Werkt hij met zijn trage en sceptische brein,
Geholpen door de reden's weifelende vuren,
Om zijn denken en wil een magische deur te maken
Voor kennis om de duisternis van de wereld te betreden
En liefde om een werkelijkheid van strijd en haat te beheersen.

Een denkvermogen, onmachtig om hemel en aarde te verzoenen
En gebonden aan Materie met duizend ketenen,
Verheft hij zichzelf om een bewuste god te zijn.

Zelfs, wanneer een glorie van wijsheid zijn voorhoofd kroont,
Wanneer denkvermogen en geest een grandioze straal verspreiden
Om dit product van sperma en gen te verheerlijken,
Dit alchemist's mirakel van plasma en gas,
En hij, die deelde in het rennen en het kruipen van het dier,
Zijn gedachte-statuur verheft naar Onsterfelijke's hoogten,
Houdt zijn leven nog steeds de menselijke middelste weg;
Zijn lichaam staat hij af aan dood en pijn,
Materie opgevend, zijn te zware last.

Een thaumaturg, sceptisch over wonderen,
Een geest, ontdaan van zijn occulte vermogen,
Door een ongelovig brein en een lichtgelovig hart,
Verlaat hij de wereld om te eindigen, waar het begon:
Zijn werk onafgemaakt, eist hij een hemelse prijs.

Aldus heeft hij schepping's absolute gemist.

Halverwege houdt hij zijn ster van bestemming tegen:
Als een uitgestrekt en vergeefs lang geprobeerd experiment,

Een slecht gediende hoge conceptie twijfelachtig uitgevoerd,
Wankelde wereld's leven, omdat het haar doel niet zag,
Een zigzag naar onbekend gevaarlijk terrein,
Die altijd zijn gebruikelijke wandelgang herhaalt,
Altijd terugtrekkend na lange marsen
En de stoutmoedigste overwinningen zonder zeker resultaat,
Eindeloos onbeslist in een besluiteloos spel.

In een slecht passend en volumineus gewaad
Verbergt een stralend doeleinde nog altijd zijn gezicht,
Een machtige blindheid strompelt hopenoort,
Het voedt zijn sterkte met de gaven van lumineuze Kans.

Omdat het menselijke instrument heeft gefaald,
Slaapt de Godheid verijdeld in zijn zaad,
Een geest, verstrikt in de vormen, die hij gemaakt heeft.

Zijn mislukking is geen mislukking, die God leidt;
Door alles gaat de langzame mysterieuze mars verder:
Een onveranderlijk Vermogen heeft deze veranderlijke wereld gemaakt;
Een zelf-vervullende transcendentie betreedt mensen's weg;
De voerman van de ziel op zijn pad,
Hij kent zijn schreden, zijn weg is onvermijdelijk,
En hoe kan het eind vergeefs zijn, als God de gids is?

Hoe ook mensen's denkvermogen zich kan vermoeien of zijn vlees falen,
Een wil overwint en maakt zijn bewuste keuze ongedaan:
Het doel wijkt terug, een grenzeloze uitgestrektheid roept
En neemt toevlucht in een immens Onbekende;
Er komt geen eind aan wereld's ontzagwekkende mars,
Er komt geen rust voor de belichaamde ziel.

Het moet voortleven, de hele Tijds reusachtige baan beschrijven.

Een Instroom dringt zich op vanuit het besloten Onbekende
En verbiedt hem rust en aards gemak,
Totdat hij zichzelf gevonden heeft, kan hij niet rusten.

Er is een Licht, dat leidt, een Vermogen, dat helpt;
Onopgemerkt, ongevoeld ziet het in hem en handelt:
Onwetend vormt hij het Al-Bewuste in zijn diepten,
Menselijk kijkt hij omhoog naar de bovenmenselijke toppen:
Als een belener van Bovennatuur's goud,

Plaveit hij zijn weg naar de Onsterfelijkheid.

De hoge goden kijken neer op de mens en wachten en kiezen
Vandaag's onmogelijkheden als grondslag voor de toekomst.

Zijn vergankelijkheid beeft door de Eeuwige's aanraking,
Zijn barrières wijken onder de Oneindige's tred;
De Onsterfelijken hebben hun ingang in zijn leven:
De Ambassadeuren van het Onzichtbare komen naderbij.

Als een pracht, bevlekt door sterfelijke sfeer,
Trekt Liefde door zijn hart, een dolende gast.

Schoonheid omgeeft hem gedurende een magisch uur,
Hij heeft bezoeken van een grote openbare vreugde,
Korte wijdheden bevrijden hem van zichzelf,
Verlokken hem naar een glorie, die altijd voor hem uit is,
De hoop van een onsterfelijke lieflijkheid verlost hem en verlaat hem
weer.

Zijn denkvermogen wordt gekruist door vreemde ontdekkende vuren,
Zeldzame wenken verheffen zijn stuntelige spraak
Tot een moment's verwantschap met het eeuwige Woord;
Een maskerade van Wijsheid cirkelt door zijn brein,
Verwart hem met half goddelijke glimpen.

Hij legt zijn handen soms op het Onbekende;
Hij communiceert soms met het Eeuwige.

Een vreemd en grandioos symbool was zijn geboorte
En onsterfelijkheid en geestruimte
En zuivere volmaaktheid en een schaduwloze zaligheid
Zijn dit gekwelde schepsel's machtige lot.

In hem ziet de Aarde-Moeder de verandering naderen,
In haar stomme en vurige diepten naar voren geschaduwd,
Een godheid, onttrokken aan haar getransformeerde ledematen,
Een alchemie van de Hemel op Natuur's basis.

Adept van de zelf-geboren niet falende lijn,
Laat het licht niet om te sterven, dat de eeuwen droeg,
Helpt nog mensheid's blindende en lijdende leven:
Gehoorzaam uw geest's wijde almachtige aandrang.

Een getuige van God's onderhoud met de Nacht,
Het neigde gecompasseerd vanaf de onsterfelijke kalmte
En herbergde verlangen, het gekwelde zaad van de dingen.

Stem in met uw verheven zelf, schep, verdraag.

Keer u niet af van kennis, laat uw zwoegen uitgestrekt zijn.

Niet langer kunnen aardse grenzen uw kracht beperken;
Stel uw werk gelijk met lange eindeloze Tijd's.

Reiziger op de naakte eeuwige hoogten,
Betreed nog steeds het moeilijke en datumloze pad,
Dat de cycli verbindt met zijn sobere curve,
Voor de mens bemeten door de ingewijde Goden.

Mijn licht zal in u zijn, mijn sterkte zal uw kracht zijn.

Laat niet de ongeduldige Titaan uw hart drijven,
Vraag niet het onvolmaakte fruit, de gedeeltelijke prijs.

Verlang slechts één gift, uw geest te verruimen;
Begeer slechts één vreugde, het verheffen van uw soort.

Boven het blinde lot en de antagonistische vermogens
Staat onbeweeglijk een hoge onveranderlijke Wil;
Laat uw werk's resultaat aan zijn almacht over.

Alle dingen zullen veranderen in Gods herscheppende uur. “

Groots en lieflijk zonk verstild die machtige Stem.

Niets bewoog nu in de uitgestrekte mijmerende ruimte:
Een stilte kwam over de luisterende wereld,
Een stomme immensiteit van de Eeuwige's vrede.

Maar Aswapati's hart antwoordde haar,
Een kreet midden tussen de stilte van de Uitgestrektheden:
“Hoe zal ik tevreden rusten met sterfelijke dagen
En de saaie maat van aardse dingen,
Ik, die achter het kosmische masker
De glorie en schoonheid heb gezien van uw gezicht?”

Hard is de doem, waaraan gij uw zonen bindt!

Hoelang zullen onze geesten strijden met de Nacht
En nederlaag dragen en het ruwe juk van de Dood,
Wij, die de vaten zijn van een onsterfelijke Kracht
En bouwers van de godheid van het ras?

Of als het uw werk is, dat ik beneden doe
Midden tussen het dwalen en verspilling van menselijk leven
In het vage licht van mensen's halfbewuste denkvermogen,
Waarom breekt er niet een of andere verre glans door van uzelf?

Aldoor gaan de eeuwen en millennia voorbij.

Waar in de grijsheid is uw komen's straal?

Waar is de donder van uw victorie's vleugels?

We horen alleen voeten van passerende goden.

Een plan in het occulte eeuwige Denkvermogen,
In kaart gebracht voor het terugwaartse en profetische zicht,
Herhalen de eonen aldoor hun onveranderlijke ronde,
De cycli bouwen alles opnieuw en aspireren altijd.

Alles, wat we gedaan hebben, is altijd nog te doen.

Alles breekt op en alles hernieuwt en is hetzelfde.

Als enorme omwentelingen van leven's vruchteloze werveling,
Vergaan de nieuwgeboren eeuwen als de oude,
Alsof het trieste Enigma zijn recht behield
Tot alles gedaan is, waarvoor deze wereld werd gemaakt.

Te gering de sterkte, die nu met ons geboren is,
Te zwak het licht, dat sluipt door Natuur's oogleden,
Te karig de vreugde, waarmee zij onze pijn koopt.

In een ruwe wereld, die haar eigen betekenis niet kent,
Denken-gefolterd leven we op het wiel van de geboorte,
De instrumenten van een impuls, die niet de onze is,
Bewogen om met ons hartenbloed als prijs

Halfkennis, half-scheppingen te verkrijgen, die snel vermoeien.

Een verijdelde onsterfelijke ziel in vergankelijke ledematen,
Verbijsterd en teruggeslagen werken wij nog steeds;
Vernietigd, gefrustreerd, uitgeput, overleven wij nog.

In angst werken wij, dat uit ons
Een ruimer ziend mens mag verrijzen met nobeler hart,
Een gouden vat voor de geïncarneerde Waarheid,
De uitvoerder van de goddelijke poging,
Toegerust om het aardse lichaam van God te dragen,
Zegsman en profeet en minnaar en koning.

Ik weet, dat uw schepping niet falen kan:
Want zelfs door de nevelen van sterfelijk denken
Zijn uw mysterieuze stappen onfeilbaar,
En, ofschoon Noodzakelijkheid het kleed van Kans draagt,
Houdt zij in de blinde verschuivingen van het Lot
De langzame kalme logica verborgen van Oneindigheid's tred
En de ongeschonden opvolging van zijn wil.

Al het leven is vastgelegd in een opklimmende schaal
En als adamant is de zich ontvouwende Wet;
In het begin is het besluit voorbereid.

Dit vreemde irrationele product van het slijk,
Dit compromis tussen het beest en god,
Is niet de bekroning van uw miraculeuze wereld.

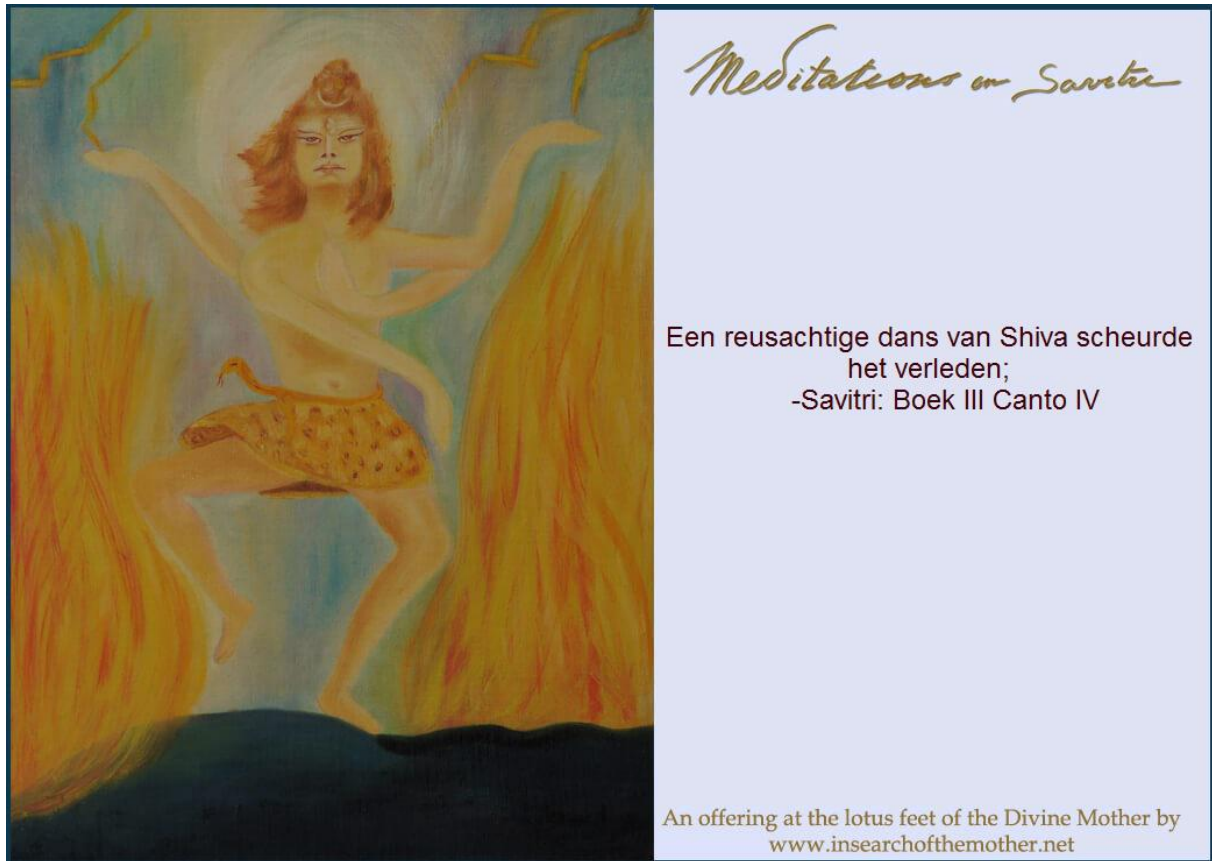
Ik weet, dat daar een geest de onbewuste cellen zal informeren,
Eén met de Natuur en hoog als de hemel,
Uitgestrekt als het omvattende firmament,
En door extase van onzichtbare bronnen gedreven,
Een neergedaalde god en groter door de val.

Een Vermogen verrees uit mijn sluimering's cel.

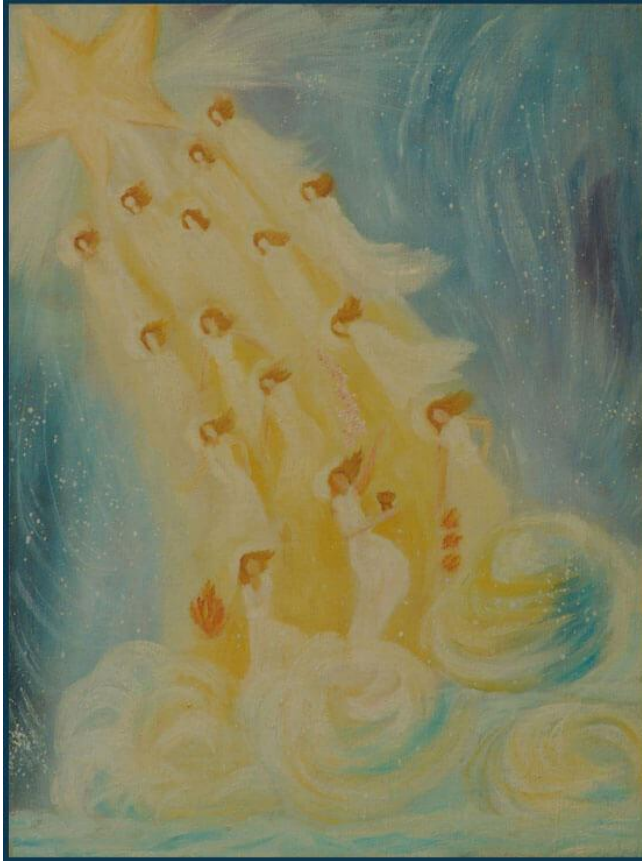
Met het loslaten van de moeizame hinkel van de uren
En de wisselvallige oogopslag van het sterfelijke zicht,
Daar, waar de Denker slaapt in teveel licht,
En het eenzame al-getuigende Oog intolerant vlamt
En het woord van Lot hoort uit Stilte's hart
In het eindeloze moment van de Eeuwigheid,

Zag het vanuit tijdloosheid de werken van de Tijd.

Overstegen waren de beladen formules van het Denkvermogen,
Overweldigd het obstakel van de sterfelijke Ruimte:
De ontvouwende Beeltenis toonde de dingen, die komen gaan.

Een reusachtige dans van Shiva scheurde het verleden;
Er was een donder als van werelden, die vallen;
De aarde werd door vuur verzwoegen en het gebrul van de Dood,
Tierend om een wereld te slachten, die zijn honger gemaakt had;
Er was een geratel van Vernietiging's vleugelen:
De Titaan's strijdkreet was in mijn oren,
Noodkreet en rumoer schokte de gewapende Nacht.

Meditations on Savitri

Ik zag de Almachtige's vlammeende pioniers
Over de hemelse rand komen, die zich naar het leven
keert,
In stromen omlaag langs de amberen trappen van
geboorte;
Als voorlopers van een goddelijke veelvuldigheid
Kwamen zij uit de paden van de morgenster
In het kleine kamertje van het sterfelijke leven.
-Savitri: Boek III Canto IV

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Ik zag de Almachtige's vlammeende pioniers
Over de hemelse rand komen, die zich naar het leven keert,
In stromen omlaag langs de amberen trappen van geboorte;
Als voorlopers van een goddelijke veelvuldigheid
Kwamen zij uit de paden van de morgenster
In het kleine kamertje van het sterfelijke leven.

Ik zag hen het schemerlicht van een tijdperk doorkruisen,
De zon-ogige kinderen van een wonderschone dageraad,
De grote scheppers met wijde voorhoofden van kalmte,
De massieve barrière-brekers van de wereld
En worstelaars met bestemming in haar strijdperken van de wil,
De arbeiders in de steengroeven van de goden,
De boodschappers van het Onverwoordbare,
De architecten van onsterfelijkheid.

In de gevallen menselijke sfeer kwamen zij,
Gezichten, die nog de Onsterfelijke's glorie droegen,
Stemmen, die nog communiceerden met de gedachten van God,
Lichamen, mooi gemaakt door geest's licht,
Het magische woord dragend, het mystieke vuur,
De Dionysische beker van vreugde dragend,

De naderende ogen van een goddelijker mens,
Lippen, die een onbekende lofzang zingen van de ziel,
Voeten, die echoën in de gangen van de Tijd.

Hogepriesters van wijsheid, lieflijkheid, macht en zaligheid,
Ontdekkers van schoonheid's zonverlichte wegen
En zwemmers van Liefde's lachende onstuimige wateren
En dansers binnen verrukking's gouden deuren,
Hun voetstap zal op een dag de lijdende aarde veranderen
En het licht rechtvaardigen op Natuur's aangezicht.

Ofschoon het Noodlot vertoeft in het hoge Verdere
En het werk vergeefs lijkt, waarop onze hart's kracht verspild werd,
Zal alles gedaan worden, waarvoor onze pijn gedragen werd.

Zoals lang geleden de mens kwam achter het beest,
Zo zal deze hoge goddelijke opvolger zeker komen
Na mensen's ondoelmatige sterfelijke tred,
Na zijn zinloze werk, zweet, bloed en tranen:
Hij zal weten, wat het sterfelijke denkvermogen nauwelijks durfde te
denken,
Hij zal doen, wat het hart van de sterfelijke niet wagen kon.

Als erfgenaam van het zwoegen van menselijke tijd,
Zal hij de last van de goden op zich nemen;
Al het hemelse licht zal de de aarde's gedachten bezoeken,
De macht van de hemel zal aardse harten versterken;
Aarde's daden zullen raken aan supermensen's hoogte,
Aarde's zicht zich verwijderen in het oneindige.

Zwaar onveranderd weegt nog de onvolmaakte wereld;
De prachtige jeugd van de Tijd is voorbij en heeft gefaald;
Zwaar en lang zijn de jaren, die ons werken telt
En nog altijd zijn de zegels stevig op mensen's ziel
En vermoeid is oeroude Moeder's hart.

O Waarheid, bewaakt in uw verbogen zon,
Stem van haar machtige mijmeringen in de gesloten hemelen
Over dingen, teruggetrokken in haar lichtende diepten,
O Wijsheid-Pracht, Moeder van het universum,
Scheptest, de Eewige's kunstenaar Bruid,
Talm niet lang met uw transmuterende hand,
Die vergeefs gedrukt wordt op één gouden staaf van de Tijd,

Alsof Tijd zijn hart niet durfde te openen voor God.

O stralende bron van wereld's geluk,
Wereldvrij en onbereikbaar boven,
O Zaligheid, die altijd diep verborgen vanbinnen verblijft,
Terwijl de mensen U buiten zoeken en nooit vinden,
Mysterie en Muze met hiëratische tong,
Incarneer de witte passie van uw kracht,
Zend naar de aarde een of andere levende vorm van uzelf.

Vul één moment met uw eeuwigheid,
Laat uw oneindigheid in één lichaam leven,
Al-Kennis één denkvermogen hullen in zeeën van licht,
Al-Liefde enkel kloppen in een menselijk hart.

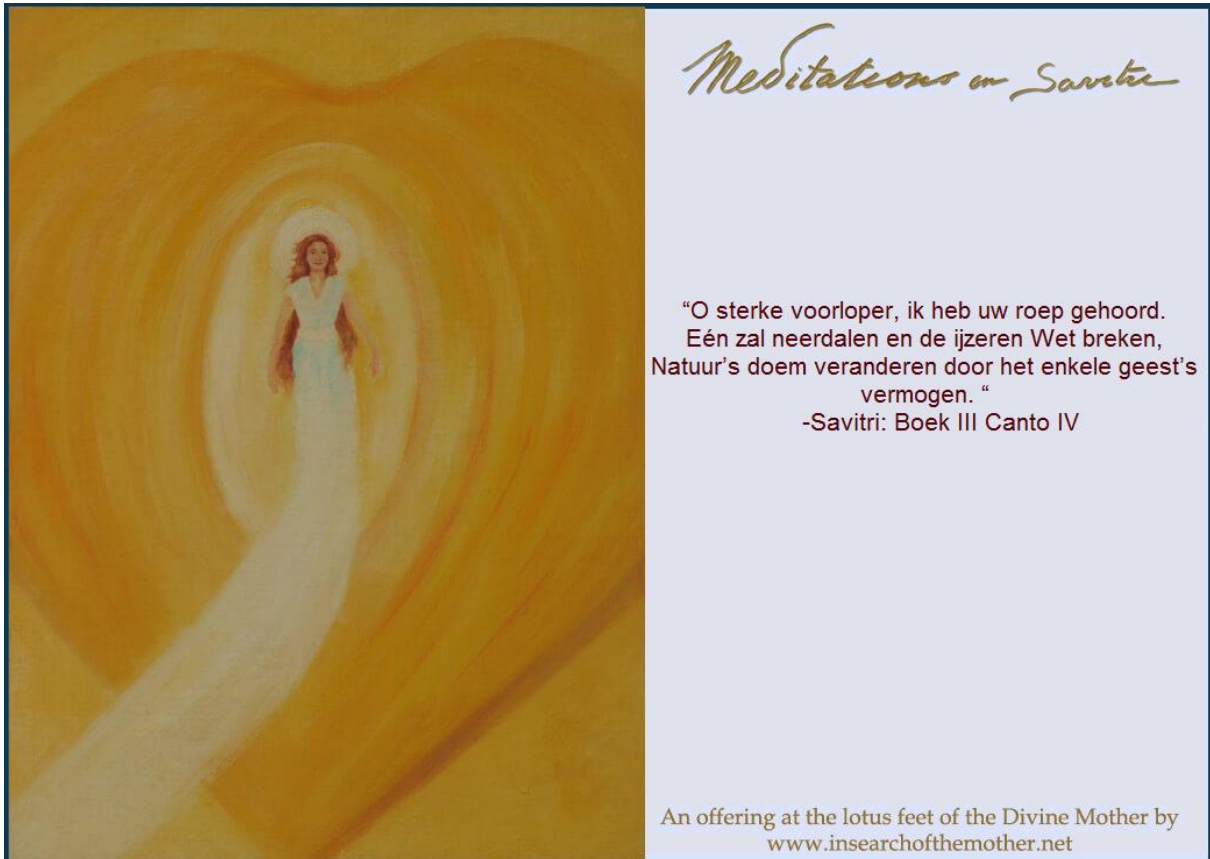
Breng onsterfelijk, de aarde betredend met sterfelijke voeten,
Alle hemel's schoonheid in aardse ledematen samen!

Almachtigheid, omgord met het vermogen van God
Bewegingen en momenten van een sterfelijke wil,
Pak met de eeuwige macht een menselijk uur
En verander met één gebaar de hele toekomstige tijd.

Laat een groots woord gesproken zijn vanaf de hoogten
En één grootse daad de deuren van het Lot ontsluiten. “

Zijn gebed zonk terug in de weerspannige Nacht,
Onderdrukt door de duizenden krachten, die ontkennen,
Alsof te zwak om te klimmen naar de Allerhoogste.

Maar er verrees een wijde instemmende Stem;
De geest van schoonheid werd geopenbaard in het geluid:
Licht zweefde rond het prachtige Visie's voorhoofd
En op haar lippen nam Onsterfelijke's vreugde vorm aan.

“O sterke voorloper, ik heb uw roep gehoord.

Eén zal neerdalen en de ijzeren Wet breken,
Natuur's doem veranderen door het enkele geest's vermogen.

Een grenzeloos Denkvermogen, dat de wereld kan omvatten,
Een lieflijk en gewelddadig hart van vurige kalmte
Zal, bewogen door de hartstochten van de goden, komen.

Alle machten en grootheden zullen zich in haar verenigen;
Schoonheid zal hemels wandelen op aarde,
Heerlijkheid zal slapen in het wolkennet van haar haar,
En in haar lichaam als op zijn boom van thuiskeer
Zal onsterfelijke Liefde haar glorieuze vleugels uitslaan.

Een muziek van smarteloze dingen zal haar charme weven;
De harpen van de Volmaakte zullen haar stem afstellen,
De stromen van de Hemel zullen murmelen in haar lach,
Haar lippen zullen de honingraten zijn van God,
Haar ledematen zijn gouden kruiken van extase,
Haar borsten de verrukkelijke bloemen van het Paradijs.

Zij zal Wijsheid dragen in haar stemloze boezem,
Sterkte zal met haar zijn als een veroveraar's zwaard
En uit haar ogen zal de Eeuwigheid's blik stralen.

Een zaad zal worden gezaaid in Dood's ontzagwekkende uur,
Een tak van de hemel getransplanteerd naar menselijke grond;
De Natuur zal verder springen dan haar sterfelijke stap;
Het Lot zal veranderd worden door een onveranderlijke wil."

Zoals een vlam verdwijnt in eindeloos Licht,
Onsterfelijk vernietigd in zijn bron,
Verdween de pracht en werd het woord gestild.

Als een echo van geluk, dat eens nabij was,
Reisde de harmonie naar een of ander ver stilzwijgen,
Een muziek, falend in het oor van trance,
Een cadens, geroepen door verre cadensen,
Een stem, die trilde in afnemende tonen.

Haar vorm trok zich terug van de verlangende aarde,
Nabijheid verzakend voor het losgelaten zintuig
Verrijzend naar haar onbereikbare huis.

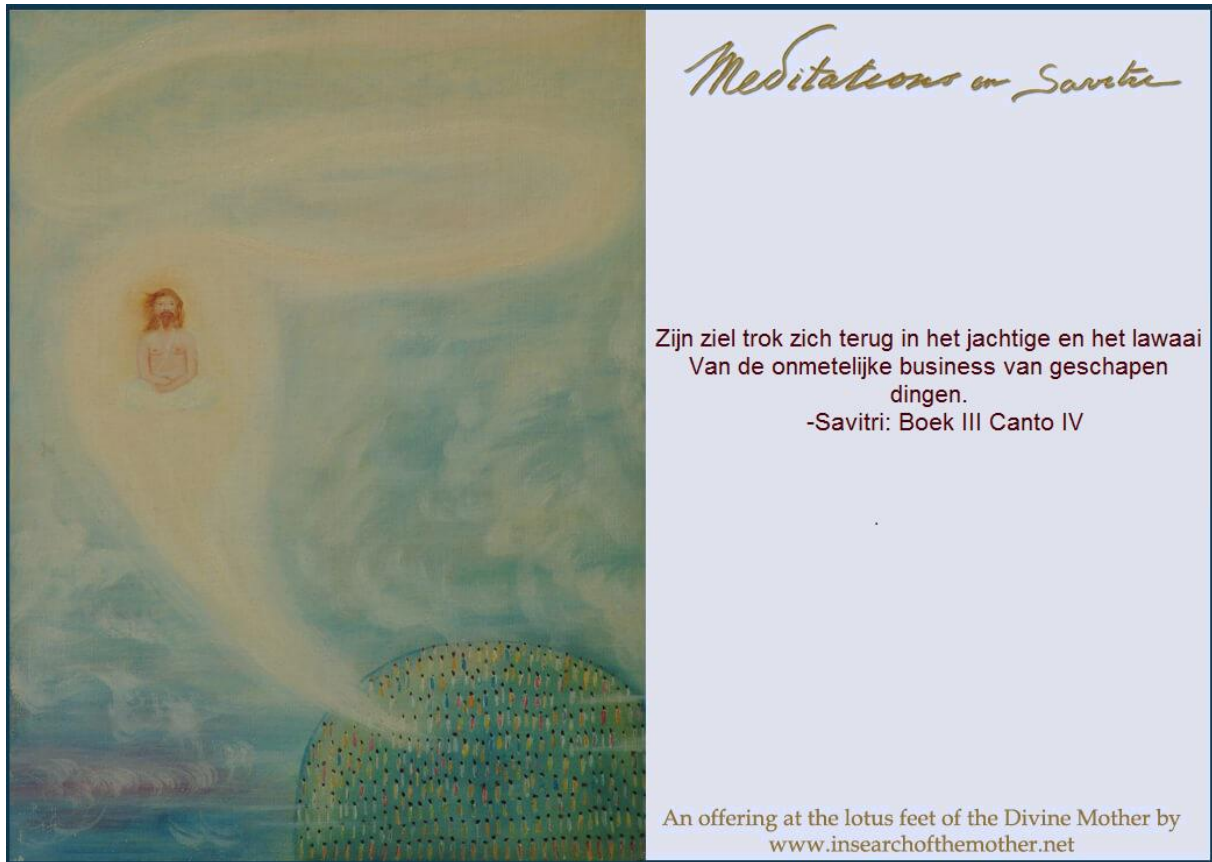
Eenzaam, stralend, leeg lagen de innerlijke velden;
Alles was onge vulde, wanordelijke geestruimte,
Onaangedaan, woest, een woestijn van heldere vrede.

Toen bewoog een lijn aan de verre rand van de kalmte:
De warm-lippige aardse vloedgolf, gevoelig en zacht,
Een snelle en veelsoortig murmelende kerm en lach,
Kwam aangeleden op witte voeten van geluid.

Ontsloten was de diepe glorie van Stilte's hart;
De absolute onbeweeglijke stilten
Gaven zich over aan de adem van de sterfelijke lucht,
Grenzeloos oplossend bezweken de hemelen van trance
Tot het wakende denkvermogen. Eeuwigheid
Sloeg zijn niet communiceerbare oogleden neer
Over zijn eenzaamheden, ver van het bekende
Achter het stemloze mysterie van de slaap.

Het grandioze respijt faalde, de wijde bevrijding.

Door het licht van snel terugtrekkende sferen,
Die van hem wegvluchtten als voor een vallende ster,
Gedwongen om zijn menselijke huis te vullen in de Tijd,

Trok zijn ziel zich terug in het jachtige en het lawaai
Van de onmetelijke business van geschapen dingen.

Als een triomfwagen van de wonderen van de hemelen,
Breedgebouwd om de goden te dragen op vurige wielen,
Snelde hij vlamdend door de spirituele poorten.

De sterfelijke beroering ontving hem in haar midden.

Opnieuw bewoog hij midden tussen materiële scenes,
Opgetild door de wenken van de hoogten
En in de pauzes van het bouwende brein
Geraakt door de gedachten, die scheren langs de peilloze maalstroom
Van de Natuur en die terugvleugelen naar verborgen kusten.

De eeuwige zoeker in het eonische veld,
Belaagd door de intolerante druk van de uren,
Was weer sterk voor grootse snelvoetige daden.

Ontwaakt onder het onwetende gewelf van de Nacht,
Zag hij de talloze volkeren van de sterren
En hoorde het gevraag van de onbevredigde vloed
En zwoegde met de vormmaker, het afmetende Denkvermogen.

Als een zwerver van de occulte onzichtbare zonnen,
Die het lot vervulde van vergankelijke dingen,
Een god in de gedaante van het verrezen beest,
Hief hij zijn voorhoofd van verovering naar de hemelen,
Het keizerrijk vestigend van de ziel
Op materie en haar gebonden universum,
Als op een solide rots in oneindige zeeën.

De heer van het Leven hernam zijn machtige ronden
Op het schrale veld van de ambigue globe.

EINDE VAN CANTO VIER
Einde van Boek Drie